

[Hans Thyge Jacobsen.]

100 pCt., som den højtærede Minister foreslog i Udvalget, saa har alle kunnet tiltræde dette, og det skyldes ikke mindst et Hensyn til de blinde. Jeg har Lov til at sige, at de blindes Sag har ligget Ministeren meget paa Sinde under Udvalgsarbejdet, og Ministeren skal ogsaa fra min Side have Tak, fordi han har taget Initiativet til, at de blinde faar en effektiv Forhøjelse af deres Understøttelse. Dette Blindetillæg, som indgaar under Hjælpeløshedstillægget, forekommer mig at være velmotiveret.

Endelig er vi fra alle Sider med til, at Børnetillægget udstrækkes til at gælde for Børn op til 17 Aar, saafremt Forældrene har væsentlige Udgifter til deres Skolegang, deres Lære eller deres Uddannelse paa anden Maade. Jeg kunde for Resten have Lyst til paa dette Punkt at tage til Orde for, at Lempelserne for Børn ogsaa i Skattelovgivningen blev udstrakt noget videre end til de 15 Aar. Alle vi, som har Børn, ved, at naar først de er blevet 15 Aar og skal i Lære eller have Uddannelse paa den ene eller den anden Maade, saa koster de for Alvor Penge. Der er her ved dette Forslag gjort en Begyndelse, som jeg haaber maa blive fulgt paa andre Lovgivningsomraader.

Naar man nu sammentæller, hvad de foreslaaede Ændringer betyder i Penge, vil det vise sig, at det oprindelige Forslag er blevet forhøjet med 28,7 Mill. Kr. Naar dertil lægges, hvad det oprindelige Forslag bød paa af Forhøjelse i Forhold til den herskende Tilstand, Rabatkortordning og Eengangstillæg medregnet, nemlig 15,1 Mill. Kr., vil det sige, at vi her tilbyder en Forbedring af Rentemodtagernes Kaar paa i alt 43,8 Mill. Kr. i Forhold til den herskende Tilstand. Hvis vi skal sammenligne det med den gældende Lov fra 1940, bliver det et Beløb betydeligt over 100 Mill. Kr., men under Diskussionen i Udvalget har vi frafaldet dette Sammenligningsgrundlag og holder os altsaa nu til at sammenligne med den herskende Tilstand, Eengangstillæg og Rabatkortordning regnet med. Disse er nu optaget i Loven, ikke bare som Lapper paa Lovgivningen, men gjort til faste Bestanddele i den, og det maa betyde et saa afgørende Fremskridt for vort Lands Rentemodtagere, at det ikke kan vurderes højt nok.

Over for dette staar det, som jeg anser for at være det foreliggende Lovforslags væsentligste Nydannelse: at man kan oppebære betydelig mere i fradragsfri Indtægt, hvad enten den stammer fra Arbejde eller fra Formue, end man hidtil har kunnet, uden at lide Skade paa sin Aldersrente. Jeg

ved nok, at der paa dette Punkt kan gøres den Betragtning gældende, at det er temmelig grotesk, at et Ægtepar i København kan være i Besiddelse af en Formue lige ind under 90 000 Kr. — 87 500 Kr. —, førend Aldersrenten bortfalder, og jeg kunde tænke mig, at vi bad den højtærede Arbejds- og Socialminister, om han i det Radioforedrag, som han har sagt han vil holde om disse Ting, vilde gøre Befolkningen opmærksom paa, at dette er mere Teori. Der er naturligvis mange, der vil faa et Chok ved at høre, at man nu kan have 90 000 Kr. i Formue, førend Aldersrenten bortfalder, og jeg forstaa saa udmærket, at det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen i sin Mindretalsbetænkning har gjort opmærksom paa, at han ængstes for Virkningerne ude i Befolkningen af dette. Det gør vi alle, men vi maa holde fast, at det er Teori. Det er ikke mange, der er i Besiddelse af en saadan Formue, som søger Aldersrente. Vi har prøvet at regne det ud, og der er ingen Penge i at sætte Grænsen ned. Det er rent administrativt en overordentlig let haandterlig Regel, man her har faaet indført, idet man altsaa er gaaet ud fra, at ingen maa straffes paa sin Opsparing.

Naar vi fastholder dette Udgangspunkt, saa bliver det nødvendigt at sige, at med den stigende Opsparing maa der ikke blive en faldende Totalindtægt af Renten plus Afkastning af Formuen; saa kommer man naturligvis i den yderste Ende op paa temmelig høje Beløb, og det har altsaa vist sig at blive disse 90 000 Kr. for et Ægtepar i København. Men som sagt, det, vi her har med at gøre, er nærmest Teori, og i Praksis vil der være meget faa Medborgere, som overhovedet kommer ind under denne Bestemmelse. Jeg vil imidlertid gerne paakalde enhvers Medvirken til at gøre dette klart, saa at vor Alderdomsforsørgelse ikke bliver lagt for Had paa Grund af den logisk rigtige Bestemmelse, der her er truffet.

Om de af det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen og hans Parti stillede Ændringsforslag vil jeg gerne sige et Par Ord. Jeg forstaaar egentlig ikke rigtig, at vi ikke har kunnet mødes; der er os ganske vist 50 Mill. Kr. imellem, og det er ikke noget ringe Beløb, ikke engang i denne Forbindelse — 50 Mill. Kr. er dog $\frac{1}{8}$ af 400 Millioner. Men naar jeg ser paa det ærede Medlems Ændringsforslag, kan jeg ikke rigtig forstaa, hvorfor vi ikke har kunnet finde til Enighed, for det, vi tre Flertalspartier er blevet enige om, er fra Punkt til Punkt en Imødekommen af det, som det socialdemo-